

EUSKAL HERRIKO A. A. ETA MENDAUR. Gure artean izan da euskara ona edo euskara txarra «por Decreto» egin behar zela edo uste zuenik. Garai batean, Eusko Kontseiluaren denboran, *Deia* egunkariko bigarren orrialdetik «Mendaur» ari-tu zen erdaraz, jotake!, Boletin Ofizialak zerabilen euskara mota zigortuz.

Mendaurren jasa hura ekaitz bihurtu zen eta Xalbador salbatuko zuenik ez zen. Talde politikoen karnetak bere indarra bai dute.

Aldatu ziren gauzak, inork espero zezakean baino euskara txarragoa hartu zuen B. O. (Euskal Herriko A.ren A.) horrek: ulertezina, elkorra, euskaldunik gehienok erdarara behartzen gaituena. Eta, Mendaur, mutu!

Irailaren 9koan, erdarazko partean, Aduna jarri beharrez «Aduana» jarri zutela eta bazterretan hasarrea. Baina, zer esan beharko luke Mendaurrek euskaraz baldin badaki?

Bere isiltasuna ez da normala. Normalena, zera da, Xalbador «lanarigo»kide ez izatea. Baina, hala ere, lanean ari da.

IPUÇCHA, LEHEN DEITURA. Guk ere lehengo lepotik bu-rua. Berriz ere hemen gaituzu «giputzez». Izengoitia deitura bihurtu zen jakitea ez bait da gauza erraza. Uste hori ziurta-zerik ez dugu kaso honetan behintzat.

1984ko *Egan*-en 3-4 zenbakiaren 144-145 orrialdeetan XIV eta XV. mendeko *Guipus* eta *Guipuz*a deituradun pertsonaien berri eman genuen. Urte bereko 5-6 zenbakiaren 146. orrialdean gure egunotan mugazandik euskal kulturaren inguruan ari den Marie-Pierre *Iphutcha*-ren jatorria ber-bera zela agerra-raziz. Baina, gure entzumenera iritsi zaigu horietaz zalantzaren bat izan den zurrumurrua. Batez ere azkenekoan G-ren galera nabari delako